

WYROK TRYBUNAŁU**z dnia 30 czerwca 2021 r.****w sprawie E-15/20****postępowanie karne przeciwko P**

(Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Art. 7, 63 i 64 – Świadczenia dla bezrobotnych – Wymóg pobytu we właściwym państwie EOG – Bezrobotny udający się do innego państwa EOG)

(2021/C 417/06)

W sprawie E-15/20 postępowanie karne przeciwko P – WNIOSEK skierowany do Trybunału przez Sąd Apelacyjny Borgarting (*Borgarting lagmannsrett*) na podstawie art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości, dotyczący wykładni Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 3, 7, 28, 29 i 36, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, Trybunał w składzie: Páll Hreinsson, przewodniczący (sędzia sprawozdawca), Per Christiansen i Bernd Hammermann (sędziowie), wydał w dniu 30 czerwca 2021 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. Wymóg, zgodnie z którym bezrobotny musi przebywać we właściwym państwie, aby być uprawnionym do świadczenia pieniężnego dla bezrobotnych, w przypadku niespełnienia warunków określonych w art. 64, 65 lub 65a, jest zgodny z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.
2. Poza sytuacjami wyraźnie wymienionymi w art. 64, 65 i 65a rozporządzenia (WE) nr 883/2004 warunek przebywania we właściwym państwie EOG w celu uzyskania prawa do świadczeń dla bezrobotnych nie podlega ocenie na podstawie art. 28, 29 i 36 Porozumienia EOG i nie jest niezgodny z dyrektywą 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich.
3. Państwa EOG zachowują uprawnienia do decydowania, czy za uzyskanie świadczeń dla bezrobotnych poprzez świadome przedstawianie nieprawdziwych informacji można nałożyć sankcje karne. Państwa EOG muszą jednak wykonywać to uprawnienie zgodnie z prawem EOG i jego ogólnymi zasadami, w tym z zasadą proporcjonalności.